

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtaču.)

Št. 7.

Ljubljana, dné 1. julija 1899.

VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

VII. Lepi zgledi.

riden otrok je tudi vsem svojim tovarišem prelep zgled, kako naj si prizadevajo za krščanske čednosti in kako naj varno stopajo po nebeški lestvici. In prav tak lep zgled je dokaz, da je tudi otrok sam na pravem potu.

1. Izvrsten učenec, *Ubalдин* po imenu, se je trudil, vse svoje součence navaditi čednostnega življenja. Kmalu je pridobil nekatere, ki so ga podpirali v tem delu. Vsi so pa takoj spoznali, da bodo to najložje dosegli z lepim zgledom in molitvijo. In kmalu se je vsa šola navzela duha dobrih tovarišev; kar tekmovali so učenci mej seboj, kdo bo bolji. Pridnost dobrih učencev je pregnala iz šole lenobo zanikrnih tovarišev. Zgodilo se je to po božjem blago-

slovu, katerega so izprosili Ubaldin in tovariši z molitvijo. To je bilo pred dvesto leti na Laškem. Pa tudi v današnjem času prav tako dobro vplivajo lepi zgledi.

2. Leta 1896., petega svečana, se je vršila v neki kapeli v Meranu jako lepa slovesnost. Osemnajstletna deklica, Klara Glaeser z Bavarskega, je bila sprejeta v katoliško cerkev. Prejšnji dan je opravila sv. spoved. Na dan sv. obhajila je potem, ko je mašnik odmolil vero, molila z močnim in čistim glasom apostolsko vero; po mašnikovem sv. obhajilu pa je prejela sveto obhajilo. Bila je presrečna; rajsko veselje ji je sijalo iz obličja. Kako se je izpreobrnila h katoliški veri? — Največ ji je pripomogla bivša součenka *Ana Ring*. — Klara je imela očeta protestanta, mater pa katoličanko. Oče jo je poslal v protestantovsko šolo. Pozneje je prišla s stariši v drug kraj, kjer je hodila tri leta v katoliško šolo. V šolo in iz šole je hodila s součenko Ano. Tudi ob nedeljah sta bili večkrat skupaj. Tedaj je Ana pripovedovala svoji součenki o ljubem Jezusu v tabernakelju, o Materi božji, o angelju varihu, pripovedovala ji je o ubogih dušah v vicah in presrečnih svetnikih v nebesih. Klara vsega tega ni nič vedela, ker ni hodila h krščanskemu nauku. Pogostokrat sta tudi prepevali; najljubša jima je bila pesmica o Srcu Jezusovem, ki sta jo slišali v cerkvi. Pol ure od vasi je stala na gričku majhna kapelica. Tjekaj sta večkrat v prostih popoldnevih zahajala otroka. Po poti sta nabrali najlepših cvetic, zvili jih v šopek in položili na Marijin altar. Tudi rožnivenec se je Klara naučila moliti od svoje prijateljice. Tedaj zgubi Klara svojo mater. Oče se preseli zopet v drug kraj; deklica je morala hoditi v protestantovsko cerkev in šolo, v cerkvi je molila rožnivenec, tako, da je na prste štela češčena-marije. Ko je nehala hoditi v šolo, je služila v raznih mestih. Vedno bolj je čutila v svojem srcu veliko suhoto, s protestantovsko vero se ni mogla zadovoljiti. Večkrat je ponavljala besede onih svetih pesmij, ki jih je prepevala s svojo nekdanjo součenko. V jeseni leta 1895. pride v Meran. Ker ni takoj našla službe, je prosila za vzprejem v zavetišče za deklice, ki so brez službe. Tu se je odločila, da se odpove protestantovski veri. Prosila

je pobožnega kapucinskega patra, da jo je poučil v katoliški veri. Petega svečana l. 1896. je bila sprejeta v katoliško cerkev. Njena sreča je bila nepopisna. Samo to jo je žalostilo, da ni mogla njena součenka Ana, pričetnica njene sreče, biti pri slovesnem vzprejemu.

3. Rad pripoveduj svojim tovarišem tudi ti, ljubi otrok, kar pobožnega slišiš ali bereš. Prav mnogo dobrega stori primerna beseda o pravem času. — Sveti Alojzij je bil v mladosti na dvoru španjskega kralja Filipa II. Nekdaj je spremljal njegovega sina prestolonaslednika Karola. Mej potjo ukaže kraljevič v svoji otroški preprostosti vetru, naj začne pihati. Mali Alojzij mu reče: „Vaša visokost pač lahko ukaže podložnikom, in Vas bodo ubogali, naravi pa ukazuje le Bog sam, in tudi Vaša visokost se mora pokoriti božjim zapovedim.“ Ko je kralj Filip zvedel te besede, govornjene v božjo čast, je jako pohvalil Alojzija. Koliko bolj bo Kralj vseh kraljev sam pohvalil besede, ki jih boš ti, ljubi otrok, izgovarjal v njegovo čast in slavo!

Al. Stroj.

Svidenje.

(Spisal *Angelar Zdénčan.*)

I.

Pozdravljen mi bodi novi kraj mojega vednega potovanja! Posebno mi bodi še radi tega pozdravljen, ker se mi zdiš tako znan, tako domač. Dozdeva se mi, kakor da bi bil tod že hodil, in vendar nisem bil še tukaj, kar pomnim. Spomini pa mi nevzdržno vstajajo in odhajajo; slika za sliko se prikazuje pred duševnimi očmi. Dà, oni-le griči, po njih sem že pasel; dà, one-le trate, po njih sem že nabiral prvo cvetje. In ti, bela cerkvica, sredi vasi!

Kako prijazno se blesté tvoji zidovi meni v pozdrav! Se li smebljaš neznancu ali znancu? Morda je poslednje pravo. Morda mi odkrije ta vasica kos mojega prvega življenja, ki mi je bil doslej teman, neznan.